

**Aceasta este prima parte a poveștii.
Citiți-o și apoi creați-o!**

ATELIERUL BÂNTUIT

Toată ziua se întâmplau lucruri inexplicabile în atelier: Eder trebuia să facă un mic dulap pentru doamna Steinhauser din casa de alături, dar nu a reușit și nu l-a putut termina. A trebuit să caute fiecare unealtă și fiecare șurub. Nu pentru că era atât de neglijent, ci pentru că lucrurile pur și simplu nu erau niciodată în locul în care tocmai le pusese. De exemplu, a găsit lima pe care o pusese pe bancul de rindeluit, pe un scaun, încuietoarea pe care trebuia să o instaleze dispăruse fără urmă. Doar din întâmplare a descoperit balamaua de sub bancul de lucru, când s-a aplecat să ridice șuruburile care se rostogoliseră de pe masă, fără un motiv anume.

Pe scurt, a fost înfiorător.

Meșterul Eder a început să creadă că devenise prea bătrân, uituc și inapt pentru orice muncă. Când căuta din nou cu disperare lacătul, a venit doamna Steinhauser și i-a cerut dulapul.

– L-aș fi terminat de mult, dragă doamnă Steinhauser, s-a plâns stăpânul, dar nu găsesc lacătul. M-am pierdut atât de mult în ultima vreme – nu știu ce e cu mine!

Doamna Steinhauser a încercat să-l consoleze:

– Oh, domnule Eder, toată lumea pierde lucruri uneori. Dar casa nu pierde nimic, se spune – lacătul va fi cu siguranță găsit din nou.

S-a uitat și ea un pic în jur – și într-adevăr – în mijlocul unei grămezi de rumeguș a văzut ceva strălucitor.

Notează cele mai importante informații din text!

*Notițele pot fi sub formă de:
Hartă mintală, Tabel, Desene, etc..*

**Aceasta este prima parte a poveștii.
Citiți-o și apoi creați-o!**

- Uite lacătul! a strigat doamna Steinhauser, scoțându-l din resturile de lemn. Meșterul Eder se holbă la lacăt.
 - Dacă am ajuns în punctul în care arunc lucrurile de care am nevoie urgentă la grămada de gunoi, atunci... atunci...
 - Au! a exclamat doamna Steinhauser.
 - Ce s-a întâmplat?
 - Ceva m-a ciupit aici pe picior - și... și acum am o cusătură care îmi urcă pe ciorap!
 - Ciupit? Nu este posibil. S-ar putea să fi fost prinsă în ceva. Îmi pare foarte rău. Un atelier de tâmplărie este periculos pentru ciorapii fini.
 - Da, mai bine plec - când va fi terminat dulapul?
- Meșterul Eder ținea strâns în mână lacătul recuperat pentru a nu-l mai putea rătăci.
- Dacă nu apare nimic, vi-l aduc diseară.

Dar a apărut ceva. Ceva extrem de ciudat. La început, totul părea să meargă bine: lacătul se potrivea perfect, iar șuruburile erau la locul lor. Meșterul Eder pusese cu siguranță burghiul lângă dulap și nu pe grămada de lemne, dar măcar l-a găsit imediat. Așadar, a perforat prima gaură pentru șuruburi și tocmai se pregătea să înșurubeze unul dintre ele, când o cutie plină de cuie a zburat într-un arc înalt pe podea. Eder a tresărit.

S-a uitat neputincios la sutele de cuie care erau împrăștiate pe podeaua atelierului. Cutia fusese așezată pe o masă, la doi metri distanță de el. Cum a fost posibil ca aceasta să lovească pământul cu o asemenea mișcare?

Suspînând, Eder a strâns cuiele și a pus cutia înapoi pe masă.

Notează cele mai importante informații din text!

*Notițele pot fi sub formă de:
Hartă mintală, Tabel, Desene, etc..*

**Aceasta este prima parte a poveștii.
Citiți-o și apoi creați-o!**

Dacă asta continuă, nu mă voi opri niciodată! – a mârâit el, întinzând mâna după șurubelniță. Dar tot ce a făcut a fost să apuce aerul. Șurubelnița dispăruse! S-a uitat pe rindelniță, sub rindelniță, în cutia cu scule, sub ferăstrău, pe rumegușul rindelniței și, în cele din urmă, chiar în rumegușul de lemn.

Cine știe, poate nu a aruncat doar lacătul la gunoi? Dar nici acolo nu a găsit șurubelnița.

Eder a căutat din nou pe jos. Privirea i s-a îndreptat întâmplător spre vasul cu lipici. Oare se mutase? Eder și-a șters ochii. Da – cutia se mișcase! Nu foarte mult, dar cu siguranță: ca și cum cineva ar fi scuturat-o. Eder s-a holbat la vasul cu lipici.

Apoi a auzit un bip.

„Un șoarece”, s-a gândit Eder, „trebuie să fie un șoarece!” El tolera tot felul de lucruri, dar ura șoarecii în atelier. S-a furișat spre cutia cu lipici și a luat o bucată de lemn pe care să o arunce în ea. Era la doar doi pași distanță când cutia de lipici s-a răsturnat singură. Eder a fost surprins și, speriat, a aruncat bucata de lemn în cutie. În același moment s-a auzit un țipăt ascuțit.

Inima meșterului aproape că s-a oprit. Ce a fost asta? Părea că oala de lipici țipă.

Notează cele mai importante informații din text!

*Notițele pot fi sub formă de:
Hartă mintală, Tabel, Desene, etc..*

**Aceasta este prima parte a poveștii.
Citiți-o și apoi creați-o!**

Eder se apropie liniștit și precaut de oală, ca o pisică la pândă. Apoi a văzut – da, a văzut clar – ceva roșu apărând peste marginea oalei, ca și cum cineva ar fi evocat o pată de vopsea în aer, devenea din ce în ce mai clar – dar nu era vopsea, nu era nici măcar sânge, era un cap roșu răvășit!

Din cazan se vedeau două urechi mari, iar dedesubtul lor străluceau o pereche de ochi furioși, care se auzeau clar cum strigau:

- Surpriză!
- Am înnebunit! – mormăi Eder, agățându-se de menghină.

Creatura roșcată avea două brațe și două picioare, pe care le scutura cu disperare!

Notează cele mai importante informații din text!

*Notițele pot fi sub formă de:
Hartă mintală, Tabel, Desene, etc..*